

6. POSTNA NEDELJA, 14.4. cvetna nedelja

7.00: živi in + farani

9.00: blagoslov zelenja,

sv. maša + Mirko KODRUN

10.30: + sestrične: Justina TOPOLŠEK, mož Jože,

Lenka, Valčka in Marica

+ Dolfi MIKŠE in Viktor KRISTAN

15.00: križev pot k Sv. Mihaelu

Sicer ni nič narobe s temi prošnjami, a njena molitev je Moja duša poveličuje Gospoda in kaj vse je Gospod za nas dobrega storil. Živim v zaupanju. // Mar ni korenina naših molitev, ko kar naprej nekaj hočemo, molimo za to in to naš strah ali želja imeti vse pod nadzorom? Živimo v svetu, kjer se naučimo komande: delamo vedno iste komande: avtomobil gre vedno v isto smer. – A je res naše življenje avtomobil? Če avtomobil vozimo na zaupanje, ni preveč dobro, a če **življenje»vozimo« na zaupanje, je trdno, je bistveno drugačna avantura, je bistveno drugače odprto življenje.**

–Razvili smo fantastični mehanizem trgovine: vse je naprodaj; tudi vero postavljamo na raven trgovine: če bom dober, bo tudi Bog ob uri moje stiske dober z menoj.

Če hoče biti Bog zares Bog, takšen, da lahko verjamemo Vanj, da Vanj zaupamo, mora biti bistveno drugačen od tega, kar smo. **Romano Guardini:** »Ne zanikajmo trpljenja, ne delajmo Boga ljubkega, sladkega, ne postavljamo se nad Boga!« – Aplikacija: Včasih poizkušamo vse razložiti in potem namesto Boga razložimo stvari! S tem se postavljamo nad Boga, mu povemo, da ni dovolj sposoben, zato bomo mi uredili svet po svoje. Prenehajmo s tem početjem! »Ne razlagajmo Božjih misli, saj imamo razodetje, Božjo besedo, temveč prisluškujmo in poizkušajmo odkrivati, razumeti.«

Zapomnimo si **tri bistvene stvari:**

1. **živim iz odnosa z Bogom, to je začetek;**

2. **stvari, ki jih imam, so dar;**

3. **moje življenje je spet iz odnosa z drugimi.**

In kaj se zgodi z grehom? Z grehom si dar prisvojim – začne se poželenje oči, nato zgrabim, utrgam in si prisvojim, ugriznem in je moje. Enako naredim z odnosom. (prihodnjič naprej)

Maše v prihodnjem tednu

5. POSTNA NEDELJA, 7.4. tiha nedelja

krstna nedelja

7.00: živi in + farani

9.00: + Martin JAKOPIČ, 20. obl., in žena Karolina

+ Justina ŠKORJA

10.30: + Silva HROVAT, obl.

15.00: križev pot na Hum, istočasno tudi v župnijski cerkvi sv. Martina.

PONEDELJEK 8.4., sv. **Dionizij**, škof

7.30: + Božo BALOH, obl., in starši BALOH

+ Majda HRASTNIK in Ivan

+ Amalija OJSTERŠEK

TOREK, 9.4., sv. **Valtruda**, redovnica, spokornica

19.00: + starši in sestra TRUPI

za blagoslov vnuka in otrok

+ Melita VOGRIN

+ Antonija HEBAR, 8. dan

SREDA, 10.4., sv. **Domnij (Domen)**, škof, muč.

7.30: + Jože KLADNIK in sorodstvo

+ Marta PUSAR

+ Darinka DEŽELAK

ČETRTEK, 11.4., sv. **Stanislav**, škof, mučenec

9.30: Dom starejših Laško

19.00: + Leopold HRIBERŠEK, 30. dan

+ starši Franc, Ivanka LIPOVŠEK, Zvonko

PLAHUTA in Alojz OVČAR

PETEK, 12.4., + sv. **Julij I.**, papež

7.30: + Mihael, Marija ZUPANC

19.00: + Franc, starši DEŽAN in vsi iz rodbine DEŽAN

+ Silvestra BAUMKIRHER

SOBOTA, 13.4., sv. **Martin I.**, papež, mučenec

19.00: + Rudolf ZEMPLJAK in Stanko

+ Amalija in Slavko ROKSANDIČ

V tednu od 08. do 12. aprila je reden verouk.

MARTINOVA LILIJA

7. april 2019, leto 11, št.:14



Na cvetno nedeljo bomo pri vseh mašah blagoslavljali zelenje. Pred mašo bo ob 9.00 pred cerkvijo **blagoslov butaric, oljčnih vejic in drugega zelenja.** Oljčne vejice lahko dobite že danes v Antonovi kapeli. Vzemite si jih domov, da jih boste lahko vgradili v butarico ali prinesli k blagoslovu skupaj z drugim zelenjem. Z darom za oljčne vejice boste pomagali ubogim preko Župnijske Karitas Laško.

V tem tednu bo **radijski misijon.** Vsak dan bosta misijonska govora ob 10.15 in 17.00. Ponovitev bo vsak večer med 22.00 in 24.00. Vsak večer ob 20.00 bo pogovorni večer, v katerem bomo lahko sodelovali poslušalci. V petek, na spovedni dan, bo tudi v Laškem ves dan priložnost za sveto spoved. Prisluhnimo, premišljujmo, molimo.

Sklop letošnjih katehez, ki govorijo o trpljenju, počasi zaključujemo. Postni čas pa se vse bolj stopnjuje k vrhuncu trpljenja in smrti ter zmage nad njo. Ustavimo se ob nekaterih mislih iz letošnjih katehez, ki nam jih je ponovno osvetlil Matej Pirnat, generalni tajnik Škofijske Karitas Celje.

Letos smo izbrali za kateheze **nedoumljivost trpljenja**. Tej temi se ne moremo izogniti, saj zadeva vsakega človeka. Trpljenje je ena redkih točk celotnega človeštva, a zelo je odvisno, kako na to trpljenje odgovarjamo, se z njim soočimo, ga sprejmemo, kako ga osmislimo in razumemo.

Največja napaka je, če začnemo trpljenje razlagati. Trpljenje je pri vsakem človeku tako drugačno – kar mene spravi v dobro voljo, lahko drugega v neznosno stisko, in to zaradi najine različne zgodovine, različnega pogleda na svet. Kar me spravi v ponedeljek v smeh, me bo v nedeljo v jok.

Kristus ni razvil nobene teologije trpljenja. Nikjer v evangeliju ne piše, na primer, da je Kristus stal na gori in začel razlagati: Ljudje trpijo zato, ... Bog je na svet poslal trpljenje, da bi ... , temveč je Kristus sprejel trpljenje nase.

Mozaik jezuita patra Ivana Marka Rupnika, Kanadski mučenci, pokaže roke mučencev, ki so Kristusove roke. Tudi glavi mučencev, posebej ena – ne vemo, ali je to Kristusova ali mučenčeva. Gre za tesno zlitost s Kristusom, to je krščanski odgovor na trpljenje; samo tukaj ga lahko tako laže sprejmemo. Latinska beseda caritas pomeni ljubezen; latinščina pozna več izrazov za ljubezen. Ko uporabim besedo caritas, bi jo najlepše prevedel v slovenščino kot sočutno ljubezen, ljubezen, ki čuti z drugim. SSKJ navaja lepo definicijo sočutja: **Sočuten pomeni zazrt v obraze stiske in trpljenja. Biti sočutni pomeni tudi, da živimo kot občestvo:** z nekom sem lahko sočuten le, če ga doživljam kot del moje družine. Če ga doživljam kot nepomembnega, kot predmet, - z mizo, komarjem nismo sočutni; v vojski naredijo ljudi za številke, ker na te ljudi gledamo skozi merek kot številke in ne ljudi – zelo malo ljudi bi ustrelilo konkretno osebo.

Sočutje – zazrti v obraze stiske in trpljenja – je to naloga ali ideal? Verjetno je vsakega po malo. Je nevarno, če je sočutje samo ideal. To je prva Cerkev, opisana v Apd: vsi so jih imeli

radi in oni so imeli radi vse ljudi; vsi so jih imeli radi, ker ni bilo reveža med njimi; ker so bili sočutni, ker tisti, ki so imeli, so prinesli na kup in so vzeli lahko tisti, ki niso imeli.

Če to moram početi, je spet naloga: moram živeti tako – potem je to lahko naloga, ki jo živim v svetu, a je ne doma! V službi sem krasen, sočuten človek, ki se razdajam za druge, se nikoli ne razjezim, nikoli ne naredim ničesar narobe, sem z vsemi prijazen, a ko pridem domov, sem nemogoč (op. Mateja: »živi hudič«). Vsi me živcirajo, vse ozmerjam, pretepam otoke ...

Matej: **»Zdi se mi, da je najboljši odgovor na sočutje izkušnja in resničnost Božjega življenja v nas.« Od našega krsta naprej ima Bog sočutje z nami.** Bog nam ni pri krstu rekel: ti si moj ljubljeni sin, moja ljubljenca hči zato, ker smo dobri, nedolžni, ker smo rojeni v zgledni katoliški družini. **Bog me ljubi, ker sem, ker je moje življenje vredno. Ker je Božje življenje v meni.**

Obstoji nevarnost, da rečem: potem je vseeno kakršen sem, ker me Bog tako in tako ljubi. To je res, a **ljubezen je zares ljubezen, če nas spreminja.** Bog me ljubi zato, da me naredi, lepšega, boljšega, bolj pravičnega, da je več življenja v meni. Iz moje izkušnje, da je Bog sočuten z mano, sem tudi jaz lahko sočuten z drugimi. Karkoli delamo v Cerkvi, Karitas, župnijski zbor, bralci beril – branje Božje besede, - je branje v občestvu Cerkve, zato jo tudi tako beremo; uvod v pozdrav miru ni tekmovanje, kdo se bo kaj lepega spomnil, povedal več misli kot drugi, temveč je **izkušnja občestva**, ni nastop, ni deklamacija v šoli, je pomembno, da se zavemo, da smo najprej cerkveni. Tudi začetek Karitas je moje zavedanje, da ima Bog sočutje z mano, zato tudi jaz lahko to sočutje delim naprej, potrpih z drugimi. Po eni strani nam je zaradi te izkušnje laže, a po drugi terja večjo odgovornost.

Trpljenje otrok nas vedno znova pretrese, nas vrže s tečajev. Čemu Bog to trpljenje dopušča, zakaj nedolžni trpijo? – Zelo hitro pridemo do vprašanja krivde: Kdo je kriv? Ko se vprašamo zakaj, je to vprašanje po vzroku. In od tu je zelo kratek korak do tega, da rečemo: kaj je krivo, da se to in to dogaja ali se je zgodilo – zelo hitro damo trpljenju neko kazen. Morda je to naša dediščina z Germani, da vse razumemo kot sodbo, ki potem vse izravna: naredim nekaj narobe, grem pred sodnika, sodnik mi

da kazen, kazen odslužim in spet sem nedolžen; Če gremo še v kategorijo Boga: učili so nas, da je Bog usmiljen, a to se učimo zadnjih trideset let – prej so nas učili, da je Bog vsemogočen, a Jezus v evangelijih nikoli ne govori o vsemogočnem Očetu! Če je Bog usmiljen, zakaj dopušča trpljenje? Potem bi se mu morali trpečih ljudi smiliti, moral bi nekaj narediti. Bog je vsemogočen, to nam pove, da Bog to lahko doseže, a ko se ozremo na svet, ugotovimo, da ni tako, in potem Bog »odleti«: najbolj enostavno je reči: Ti si kriv. Ne mislimo, da je to v veljavi le od Nietzscheja, spomnimo se na greh prvih staršev – Adam vali krivdo na Evo (in s tem na Boga, ki mu je pripeljal dal Evo), Eva na kačo ... prevračanje krivde hitro pripelje do Boga.

Matejeve pripombe – osebna mnenja: »Bojim se, da je iznajdba našega časa, da smo z Bogom končali z levo roko, saj se ne znamo več čuditi, ker znamo vse razložiti.« **»Ena največjih ovir za vero danes je, da se ničemur več ne čudimo, da ne vemo več, kaj je skrivnost.«** »Naša teologija, naše bogoslužje sta tako težko razumljiva ljudem zato, ker jim poizkušamo vse razložiti.« Zato ljudje tako radi zrejo figus, poberejo delček vaj iz joge, ker je skrivnostno. V nas je globoko ta del odkrivanja skrivnosti, tudi ta del, da vsega nočemo vedeti. In **Bog je na koncu koncev Skrivnost, zato ne bomo nikoli prišli trpljenju do konca; trpljenje je eno izmed skrivnosti tega sveta.**

- Več kot molim, prej mi mora bog pomagati. **Ena zelo pomembnih pastoralnih nalog v Cerkvi danes je, da na novo ovrednotimo in oznamimo molitev**, saj smo globoko verni, cerkveni ljudje, ki živimo občestvo, ki smo res povezani s Cerkvijo, razumemo molitev kot sredstvo, s katerim nekaj dosežemo. Naša generacija je prosilno molitev prignala do skrajnih mej. S prosilno molitvijo ni nič narobe, a ko je Bog ustvaril Adama – Adam je model za vse – ni rekel Adamu, naj ga kar naprej za nekaj prosi, temveč mu je najprej naročil: »Adam, slavi me!« Marija, noseča ženska, ki se je morala odmakniti v hribe – pustimo svojo vednost o Marijini nosečnosti – postavimo se v Marijino zgodbo, ko Jožefu ne zna razložiti, s kom je noseča. V svojem slavošpevu ne prosi Boga, naj jo zaščiti, ji pomaga, naj rodi zdravega otroka ...